

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. XIII. Quomodo hoc ipso anno largitus ei sit Deus Orationis &
Contemplationis donum

urn:nbn:de:hbz:466:1-43347

eantes, gratiasque ei agentes ob fructum productum, qui verè ipsius est: & iterum eidem se offerentes, ac dicentes: ecce adsumus prompti, ut nos quocunque placuerit mittas. Quos cum diuina Maiestas adeò gratos experitur nouas illis offert occasiones, quibus magis ipsi proficiant, & copiosiores fructus colligant, quod fecit Pater hic Balthassar vbicunque fuit, ut ex ijs apparet, quæ fecit Abulæ; & magis apparebit ex dicendis, quæ alibi fecit.

CAPVT XIII.

HOC IP SO ANNO LARGITVR

*Ei Deus insigne Orationis & Contem-
plationis donum, cum duodecim
stupendis fructibus: rem to-
tam refert ipse Super-
riorum iussu.*

HOC ipso tempore plus minus expleti sunt sexdecim anni, quibus Deus P. Balthassaré cōtinuit in ordinaria orationis ratione & via, mentis scil. ratiocinatione & meditatione: quam inceperat quatuor annis ante ingressum in Societatem: incepit enim huic orādi modo vacare (vt cap. i. est indicatum) Anno 1551. ab eo, inquam, tempore, vsque ad Annū 1567. quo suam edidit professionem elapsi sunt. 16. prædicti anni: quo tempore exaltatus à Deo fuit ad excellentiorem orationis rationem, quietis scilicet & vnionis; & ad perfectam illam quietamq; con-
I 3 tem-

téplationem, quam in 2. capite insinuauimus. Sc
 quoniã internahuiusmodi sensa, diuiniqu; fauores
 qui in corde ex familiaritate cū Deo percipiunt
 nõ possunt ab alijs agnosci, nisi, qui eos accipit, ma
 nifestet; aliunde verò humilitatis spiritus ad eos
 occultãdos impellebat: constituit, reque; ita direx
 prouidentia diuina, vt P. Balthassar duabus vijs
 manifestaret, quæ in corde suo gerebantur: altera
 fuit charitatis & amoris erga proximos, qui illi
 extimulabat, ad aliquid tale manifestandum, &
 illorum necessitati, consuleret; altera fuit effica
 cior, sanctæ scilicet Obedientiæ, quia iussus fuit
 à superioribus id facere, præcipuè verò à Patre
 Nostro Generali, qui tunc erat; cui fuerat signifi
 ficatum, aliquos (vã postea fusiùs indicabitur)
 non ita benè sentire de eiusmodi orationis ratio
 ne, timentes, ne fortè esset illud Sathanæ transi
 gurantis se in Angelũ lucis. Vt igitur rei veritas
 melius & certius cognosceretur, iussus fuit ora
 tionem reddere suæ orationis; & eorum, quæ
 in ea gerebantur; Is verò tanquam Obedienti
 filius, plenam omnium informationem misit
 ad ipsum Patrem Generalem, quam hic referre
 opportunum esse existimaui, tanquam necessariam
 ad intelligendas insignes gratias ac beneficia hoc
 anno à Deo Domino nostro illi concessa. Quæ
 cum utilitate & profectu nostro legatur, & cum
 stupore ingentium fauorum illi exhibitorum
 perpendendi sunt duodecim præcipuè fructus
 quos ex tali oratione percepit: in quibus sum
 matim continetur celsitudo & sanctitas totius
 perfectionis Christianæ: ad quam decet aspirare
 omnes, qui valde esse spirituales cupiunt, præcipuè

Cap. 40. 41.

puè Religiosos; & magis adhuc eos, quibus animarum cura incumbit, quas per viam Orationis, & familiaritatis cum Deo Domino nostro deducunt, modò proprium, & ipforum, quibuscum agunt, profectum quærant. Tempus quoque perpendendum est, quod ad eam gratiam obtinendam impendit; & in memoriam reuocandæ diligentia, & conatus ab ipso adhibiti, vt voti sui compos euaderet, quæ retulimus capite secundo: vt his omnibus simul benè perpensis, si perceptus fructus arridebit, non negligamus animum ad similem laborem applicare.

Relatio, quam de modo suæ orationis ad P. Generalem Societatis misit.

§. I.

SEX DECIM annis laborem subiui instar arā-
tis, & fructum non colligentis. Habebam tūc
pusillū & angustū cor cum ingenti dolore, eò
quod aduerterem, deesse mihi dotes, & talenta, ob
quæ videbam alios amari, & magni fieri; valdeque
turbabar, & affligebar ob varias causas, ac deside-
rium vacandi orationi, non constituens nec inue-
niens quietem in rebus, in quibus oportuisset illam
habere. Quam tentationē superavi, statuens apud
me, non plus orationi impedere, quàm Sancta O-
bediētia præscriberet: deposita ac reiecta inquietu-
dine illa, inaniq; appetitu euadēdi in hoc excel-
lens; & singulares fauores accipiēdi sicut alij, qui
plus quàm ego merebātur. Eodem tēpore etiā ad-
uertebam, defectus meos potius mihi esse graues,
quàm me humiliare: & videbātur mihi esse impedi-
mento,

I 4

mento

mento ad consilia, quæ Deus moliebatur, & ea hac cordis mei angustia affligebant me aliorum defectus, quorum curam gerebam: & existimabam, bonam gubernationem hoc exigere, ut cum illis agerem, ut semper cum animi moerore omnia agerent, donec se emendarent.

ELAPSIS quatuordecim annis, eo usque deveni, ut in Dei conspectu me collocarem, ubi instar pauperis alicuius Eleemosynam acciperem: sed quoniam me ipsum valde respiciebam, toto hoc tempore valde fui desolatus, iudicans, me non peruenturum ad perfectionem: & quia Deus non se mihi ita fauentem dulcemque ostendebat atque alijs: agnoui stultitiã meam: qui cum malè à Deo recessissem; peius ad eundem redire vellem. Converterus itaque ad me ipsum, per multos dies erubescere in conspectu Domini, nec poteram pro pudore, verbum aliquod proferre, nisi ut me puniret, ignosceret, & remedium adferret: donec vocatus fui & admissus ad eminentius aliud exercitium: & hac arte alij etiam sunt adiuti.

ELAPSIS iam sexdecim annis ex tempore adverti cor meum mutatum, ac dilatatum, à creaturis expeditum, & cum stupore quodam ei simili, quo beati affecti dicent in extremo Iudicio: quando te vidimus, Domine, omne bonum vidimus, & satiati sumus! hic itaque multa simul accepi. In primis veram opinionem, & appreciationem a precioso scientiamque; illud à vili separandi: Hic inveni media satis apta, nec difficilia ad cælum perueniendi; & me ipsum in Congregatione quadam ad beatitudinem destinata conspexi. Hic novam accipi notitiam, & intelligentiam veritatum, quibus

anima iucundè alebatur: cuius finis erat quies & tranquillitas, ita vt penetrarem ad pectus vsque ipsius Dei, ex quo veritates illæ fluebant. Cessauit autem hoc per breue aliquod tempus: redibat tamen interdum; & nunc frequentius Deo fit laus.

Hic etiam subsidium accepi ad viuendum in cruce, in labore, & probatione, quamdiu voluerit Deus. Sensim etiam timorem deposui ex cordis mei angustijs & pusillanimitate conceptum erga eos, qui præstantiori essent intelligentia & sanctitate præditi: coram quibus non audebam aliàs comparere, iudicans me inter eos nec hominem esse, nec Intellectum aut Eruditionem aliquam habere; nec posse viuere, nisi positum in medio alicuius Viri sancti ad vnam partem & alterius rerum gerendarum periti ad alteram, ob meos in vtroque genere defectus; nunc autem licet omnes magni faciam, eisq; opus habeam: videor mihi nõ ita eorum opera indigere, vt prius; sed melius mihi & commodius esse cum Deo solo viuere, in quo omnia habeo.

Hic mihi intelligentia data est facultatis spiritus interioris pro me & alijs, iuxta illud Psalmographi: *b Quoniam respexisti humilitatem meam, saluasti de necessitatibus animam meam.* Et ex tunc experiri coepi vitam quandam interiorẽ a Deo mihi donatam: vt ab ipso dirigerer etiam in rebus minoribus. Ea quæ prius valde me sollicitum reddebant & opprimebant: nunc fœlicius expedita video, quàm si dies noctesque de eis disponendis & expediendis cogitassem: ipsaque experientia didici illud S. Petri: *c Omnem solici-* c 1. Pet. 5. 7.

tudinem vestram proijcientes in eum: quoniam ipse est cura de vobis. Et expertus, quàm difficile ad liberationem meam redeam, cum non feci quod debebam: hic mihi magnus fuit stimulus, & simul cautela & praesidiũ in agendo cum proximis, ad ita praestandum, quod debebam; vt nec me ipsum effunderem, nec peccarem.

Hic solatium accepi & leuamen in gubernatione: ne cura hæc traheret me totum post se: enim libera & expedita cuiusdam voluntatis opus, inter multas & graues curas, absq; vlla cura versari. Hic mihi datum fuit seriuo ingredi in me ipsum; & simul infixam mihi quasi ordinaria quaedam corporalis Christi Domini nostri compositionis. Hic anxietates meæ & tentationes enauerunt habendi plus temporis ad incumbendum orationi: & expertus sum, *D E V M* plus dare verè mortificato in vna orationis hora, quàm non mortificato in multis: & plus mihi dari per viam occupationum à *D E O* praescriptam: quàm in otio & lectione Sanctorum, quam absq; tali obedientia ego ipse querebam. Ex tunc ipsi defectus non ita me terrent, aut grauunt; sed quodammodo me recreant: quia me humiliant: dũ quod in me est, mihi manifestant, deficient, & efficiunt, vt parũ mihi ipsi fidens, ad Deum ipsum transeam. Et ita illos quasi fenestras quaedam animæ concipio, per quas Dei lux ingressa efficit, vt aduertam: defectus non volitos nec spontè & scienter admissos non impedire consilia Dei: quare non plures illos facio, quàm sufficiat, vt coram ipso Deo de eis erubescam; & intelligam, opus esse nos ipsos deserere, alieni etiam defe-

defectus excitant in me compassionem, vt aduertam impatientiæ meæ fuisse, quòd moestos illos, ac moerentes efficere studerem: & potiùs opus esse illos tolerare: non tam illos, quàm ipsum DEVM intuendo. & tunc sequetur, vt DEVS subditos nostros reddat nobis promptos, iuxta illud: *d qui subdit populum meum d Psal. 143. 2 sub me & c.*

EX QVO Dominus DEVS noster hanc mihi *Modus orationis eius.* exhibuit misericordiam: oratio mea est, collocare me in eius præsentia, internè mihi & externè oblata, idque permanenter per modum habitus, cum eo exultanti. Consultatur Sanctus Thomas 2. 2. q. 24. art. 9. ad. 3. vbi ait, Tyronum siue Incipientium, Proficientium, & Perfectorum, omnium quidem studium esse, ad hoc principaliter intendere, vt DEO inhæreant; sed cum hoc discrimine: Quod Perfecti etiam in charitate proficiant; non tamen hæc est principalis eorum cura; sed eorum studium circa hoc maximè versatur, vt Deo inhæreant, eoque fruantur: & licet idem etiam Incipientes, & Proficientes quærant: magis tamen sentiunt circa alia suam sollicitudinem: Incipientes quidem, de vitandis peccatis; Proficientes verò de profectu virtutum: & in ipso corpore Articuli ponit exemplum motus corporalis, in quo primùm receditur à termino, deinde appropinquatur ad alium terminum, in quo tandem est quies. Idem etiam Sanctus in Opusculo sexagesimo tertio de beatitudine, ad finem tertij principalis argumenti agens de modo & ratione, qua Beati fruuntur Deo.

e Isa. 9.6.

Deo Domino nostro in gloria, ait; similiter in hac vita esse continuò fruendum Deo, cum sit proprium nostrum bonum, & quidem dignissimum quo fruamur per eius gratiam & dona: in quibus & in reliquis nostris actionibus idem nobis meritò est quærendum, cum dicat Isaias: *etiam datum Dei datum esse nobis*, ut eo fruamur etiam hac vita. Ex quo apparet insignis cæcitas & impudentia eorum, qui anxie Deum quærunt & suspirant, ut inueniant; & in ipsa oratione clamant, ut eos audiat: nec aduertunt, se esse templa viua, iuxta Apostolum, in quibus summum hoc bonum verè habitat; & maiestas ipsa diuina requiescit: tamen nunquam attendunt, ut præsentè ipso Domino fruantur. Annon stultus est, qui extra domum suam quærit, quod habet in ea? & quis vnquam vidit aliquem eo cibo ali, quem quærit aut illi occurrit, quem tamen nec gustauit, nec comedit, aut instrumento uti, quod non inuenit? talis igitur est vita Deum semper quærentis, nec eo fruentis cuius propterea opera sunt minus perfecta. Idem quoque Sanctus 2. 2. q. 183. a. 2. ad. 1. ait: licet libenter pro Deo pati indicium sit amoris eius: certius tamen est indicium, si omnibus rebus ad hanc vitam spectantibus relictis, cum eodem Deo in oratione gaudeat ac delectetur. Ex quo facillè constat, Dei fruitionem fructum esse communem Beatorum, qui sunt in cælo; & Iustorum, qui adhuc in terra versantur.

INTERDUM etiam in Oratione ratiocinor secundum intellectum mihi datum, circa verba diuinæ Scripture, & secundum internas instructiones interdum taceo, & requiesco: quod silentiū, & requies

quies in eius præsentiā ingens est thesaurus: Domino enim omnes res loquuntur, suntque in eius oculis apertæ: cor meum, vota mea, finis meus, conatus meus, mea viscera, scientia mea, vis & facultas mea: talesque sunt diuinæ eius Maiestatis oculi, ut vel ipso aspectu defectus meos remouere, desideria accendere, alasque mihi ad volandum, dare possint: cum ipse bonum meum, & obsequium suum magis cupiat, quam ego ipse. Ex quo anima deducit: quod cum ipse sit viæ dux, penetretque per itineris angustias: debeat & ipsa per easdem transire: idem enim ipse præcessit, ut cum quiete & pace ipsum sequatur, conquiescendo in prædicta fidei veritate: hoc reputans solatium, quod si non obtineat quod cupit, & quærat: obtinet aliquid maius, conformitatem scilicet suæ voluntatis cum diuina, in qua exequenda vitam suam cõsistere reputat; nolens plus scire, quàm ipse dare voluerit; nec celerius, nec alijs vijs, quam ipse præscribere voluerit, iuxta illud libelli Contemptus mundi, si eò perueneris, ut non te ipsum quæras, sed me: tunc mihi multum placebis, & viues in magno gaudio: debilitati autem cordis sapius gementis propter onus respondebit: nunquid desinet esse melius in te, quod Deus iam fecit? aut quod tibi non videatur bonum desinet ipse facere suam voluntatem? Et hoc nunc est, in quo magis hæreo: estque mihi solatium, quod videam me coram Dei oculis pati, ac tractari, sicut ipse vult.

(*) (*)
(*)

§. II. Quo-

*Est libellus
Thomæ de
Kempis, de
imitatione
Christi.*

§. II.

QVONIAM, postquam hanc orandi rationem amplexus sum, aduerti, me reprehensum, si, ea omissa, ad alias ratiocinationes digrederer: animum adieci, ad quærendos Authores, & rationes ad eam fulciendam & corroborandam. Authores sunt S. Dionysius Areopagitta capite primo de Mystica Theologia; Sanctus Augustinus epist. 119. S. Thomas superius citatus, & in ea Apocalypsis verba cap. 8. *factum est silentium in cælo quasi media hora*; & in eadem verba S. Gregorius lib. 3. Moral. cap. 26. circa finem, & cap. 24. super illa verba Iob cap. 39. 6. *cui dedi in solitudine domum*; & homilia 14. in Ezechielem ad illa verba capituli 40. 5. & in manu viri calamus mensura sex cubitorum & palmus. Sanctus Bernardus serm. 55. in Cantica, Albertus Magnus, de adhærendo Deo, cap. 20. Sanctus Iohannes Climacus Gradu 27. & Spiritus sanctus Eccli. 32. 9. in illis verbis: *audi tacens, & pro reuerentia accedet tibi bona gratia*: quasi dicat, auditacens, quod te docet DEVS, & propter hanc reuerentiam, quam illi exhibes, dum eum tacens audis, bonam suam gratiam, amicitiam & familiaritatem accipies. Hæc quies videtur esse somnus ille, quem DEVS in Canticis cap. 2. 7. iubet, animas seruare illis verbis: *aduersus vos filia Hierusalem ne suscitatis, neque euigilare faciatis dilectam, quoad vsque ipsa velit*. Et ipsa Sponsa respondet: *hæc vox dilecti mei*: nam huiusmodi bolus adeo dulcis, & cum tanta securitate, ab eius tantum manu potest mihi provenire.

tenere. Hæc est requies promissa præteritis la-
 boribus in quærendo Deum. & eadem Sponsa c. 3.
 4. ait: *Inveni quæ diligit anima mea, tenui eum, nec
 dimittam*: nam cum anima complectitur eum,
 qui fecit res omnes, quæ exhilarant: cur debet
 esse tristis? Tristitias & pœnas nos ipsi proprijs
 manibus accipimus, dum res illas quærimus, quæ
 illis abundant; deserimus verò eas, quæ vitam in
 se ipsis & gaudium habent: ex quo fit, vt ipsa
 nostra desideria, nostri sint carnifices. Finis
 & scopus omnis cupiditatis, maximè improbo-
 rum huius mundi; est quies, & tranquillitas: la-
 borant enim in iuuentute, vt in senectute quie-
 scant; & eorum vita, qui semper sunt in ærum-
 nis, nec vllam habent requiem, habetur in foelix.
 Et ita S. Thomas opusculo 63. reprehendit eos, qui
 vitam suam expendunt tantum in quærendo; &
 nunquam in fruendo Deo: quorum exercitia, ait
 ipse, minoris esse perfectionis. Scopus ædifican-
 tis domum est, eam inhabitare; & plantantis vi-
 neam, eius fructu gaudere: *quis pascit gregem* (ait
 Apostolus) 1. Cor. 9. 7. *& de lacte gregis non man-
 ducat*? Et ipse Christus D. N. Lucae 19. 41. ad Ie-
 rusalē *si cognouisses, inquit, & tu quæ ad pacem tibi,
 nunc autem abscondita sunt ab oculis tuis!* qua-
 si diceret: non aduertis bonum, quod habes, a-
 lioquin non ita esses in foelix: non enim aduerten-
 tem, se hoc bonum habere, ipsam desiderium il-
 lud habendi reddit inquietum; quia non agnoscit,
 se iam habere, quod quærit. cum autem attendit,
 sibi que persuadet, se habere, quod quærit, requi-
 escit: eum in modum, quo quis aliquem quæ-
 rens, cum quo iam colloquitur; si eum non agnoscat,
 etiam si

etiamsi cum illo fit, cruciatur: non enim plene
 sui voti, ac desiderij compos: ita euenit Maria
 Magdalene etiam cum loqueretur cum ipso Chri-
 sto resuscitato: non enim habebat requiem, donec
 ille se manifestauit; & illa eum agnouit. Quis
 semper preparat, quod comedat; & nihil tantum
 degustat? *est aliud manducare* (ait Eccles. c. 6. 1.) *quam*
vidi sub sole: vir cui dedit Deus diuitias, & substantiam,
& honorem, & nihil deest anime sue ex omnibus,
quae desiderat: nec tribuit ei potestatem Deum,
comedat ex eo. Interest autem inter hoc aduertentem,
 & non aduertentem, quod inter esurientem
 laborantem, vt quaerat, quod comedat; & eum
 qui postquam quaesuit, comedit, quod inuenit
 enim comedendo requiescit, praecipue si conuiu-
 fit copiosum & laetum. Postquam quis laborat
 in quaerendo Deum, & inuenit: hoc superest, vt
 illo fruatur: *gustate*, inquit Dauid 33. 9. *& videte*
quoniam suauis est Dominus. Huius viae praestantia
 & excellentia describitur Sap. 8. multis Spiritus
 sancti proprietatibus, nam cum sapientiae spiritus
 venit in animam, adeo illa fit preciosa, vt nullus
 res ita in oculis mundi splendeat, cum qua possit
 comparari, non lapides, non aurum, argentum
 sanitas, aut pulchritudo: cum ea enim adueniunt
 omnia bona; & ita vnus est spiritus, vt simul sint
 multi: est enim Dominus suauis, benignus, locu-
 plus &c. quem ubi quis agnoscit, & sentit; vt
 ledicit omnibus; quibus eousque seruiuit; & in-
 cipit esse liber.

RATIONES, quae hanc Orationis rationem
 rectam esse ostendunt: Haec sunt. Prima: quod
 quamuis ordinariè non sit in ea mentis ratio

tio, est tamen petitio; & quamdiu D. N. dat animæ illam requiem, est in ea omne virtutis exercitium, & simul tamē est etiam petitio, *non in actu signato, sed in actu exercito* vt Theologi loquuntur. Quid enim non petit anima in præsentia quidem D E I tacens, sed cū fide, quod in eius conspectu comparens, omnia sui cordis desideria sint illi manifesta: Siquidem desideria eius apud Deum idem valent, atq; ipsæ voces apud homines. id enim dixit Dauid Psal. 9. 17. *Desiderium Pauperum exaudiuit Dominus*; & non solas voces. Hunc in modum, qui ad portas Dei cum fide accedit; credit, inde sibi omne bonum prouenturum: amat, humiliat se, & exercet: & quia viam Dei tenet, sua relicta, inuenit omne bonum.

SECUNDA RATIO: quia hoc modo, altiùs & excellentiùs de Deo sentitur, sicut eius magnitudo meritò exigit. TERTIA: quia diutius manetur in ipsa oratione: & intelligitur multorum Sanctorum Orationem, huiusmodi fuisse: nam ratiocinatio defatigat: illi autem continuam habent orationem. QUARTA: nam quod intendimus obtinere circa animæ reformationem per viam ratiocinationis: per hunc modum, & viam videtur Deus solidiùs id largiri: nam tales attentius student suo profectui, Maioribus suis subiecti, suisq; animi perturbationibus & aduersis euentibus superiores; & maioris virtutis & efficacitatis apud proximos.

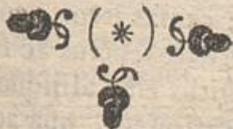
VERVM quidem est hanc viam non esse omnibus communem; sed quam beatus N. P. Ignatius constituit: est tamen omnibus illis communis, quibus eam Deus communicauerit; aut cui post

longam orationis, ac ratiocinationis exercitatio-
 nem Superiori, qui huius causæ iudex est, videbitur Dominus N. huic viæ & modo lectum strauisse. Id quod conforme & affine est ei, quod Patri nostro S. Ignatio euenit, qui licet in initio viam illam tenuerit, ac medium, quod nobis reliquit, & in Exercitijs nos docuit: postea tamen ad hanc alteram viam & rationem est exaltatus, ita enim in
 lib. 5. c. 1. eius vita refertur, *a postea erat patiens diuina*
 Quod si in omnibus scientijs initia dantur, media, & fines: in hac etiam inueniuntur: & in ipsa nostra Societate idem esse videtur satis manifestum: cum in ea tantum sit Deo placendi desiderium. Quare viam hanc & orandi rationem non experti, non videntur tuta conscientia posse, quos Deus ad eam vocauit, ab eadem cum ipsorum animæ corporisque detrimento abducere: ita enim Osuna in suo Alphabeto ait, qui tales à via Domini abducunt, non carere culpa: & quidam alius ait: Deum vitam illorum Superiorum breuiaturum, qui id fecerint, nisi desistant. Aliud autem est per viam Examinationis & Probationis de hoc agere: decet enim Superiores, ratione sui Officij, id quærere. Ita scriptio de ijs, quæ in me geruntur, & hactenus facta sunt; ac de ratione orationis ac cessationis à mentis ratiocinationibus, ob Dei D. N. conspectum, & præsentiam. Cum ea verò submissione & humilitate, quam subditus Patri suo debet, peto: ut quæ dixi, apud solam vestram Paternitatem maneant.

HANC relationem fecit P. Balthassar ex Obedientia, ut supra diximus: in qua satis apparet insignis eius sanctitas, & virtus heroica. Præmittitur
 siquid

ſiquidem in ea valdè demiffè confeſſionem ſuarū
 culparum; & facultatum inopiam, ob quas magni
 fieret; miſeriam & paupertatem, in qua verſaba-
 tur: poſtea verò addit bonorum abundantiam, quæ
 Dominus Deus noſter illi communicaffet: vt ex
 hoc appareret, quam parum ex ſeipſo haberet, &
 liberalitas ipſius Domini, qui ſtupèdam aded mu-
 tationem in eius corde feciſſet: quæ tot, tamq; in-
 gentia dona, in ſe complectitur, vt ad ſingula ex-
 pedienda multò prolixiori narratione opus eſſet.
 Vltimò narrat, ad quàm excelsam orationē Deus
 illum euexerit: qui fuit ex altiffimis diuinæ con-
 templationis gradibus: qui rariffimè concedi ſo-
 let. Fecit autem hanc relationem, poſtquam per
 quindecim dies recepiffet ſe ad Exercitia facien-
 da, vltima autem nocte, qua erat illam miſſurus
 Romam, tradidit graui cuidam Patri emendandā,
 & corrigendam: qui eam ſibi deſcripfit, & poſt-
 quam per multos annos occultam ſeruaffet, tandē
 in publicum protulit, & ita venit in noſtras ma-
 nus. Sed quoniam multa continet magni momen-
 ti pro ijs, qui ex Inſtituto orationi ſtudent; & in
 quibus deceptio aliqua obrepere poſſet, contra
 eiufdem Patris mentem: ea in ſequentibus
 capitibus, non diſcedentes tamen ab
 ipſa hiſtoria, paulatim de-
 clarabimus.

(* *)
 (*)

K 2

CAPVT